

postati opšte pravo u drevnom Rimu – legalna prava se ne mogu primijeniti na robove. Opšta robna razmjena koja karakteriše kapitalizam je omogućila koncept jednakih legalnih prava na najvišem nivou.

Da bi se pojedinci međusobno suočili na otvorenom tržištu kao legalni vlasnici sa jednakim pravima, određene garancije moraju postojati koje se odnose na sigurnost pojedinaca i njihovih roba. Bez ovih garancija prava na ličnu sigurnost i prava na vlasništvo, razmjena se ne bi mogla vršiti i robna proizvodnja bi stala.

Ovo nije bitna stavka u ranim danima Atine i ranog feudalnog perioda jer je robna razmjena rijetka i lokalizovana. Ali kako se proizvodne snage razvijaju i višak vrijednosti se redovno proizvodi, robna proizvodnja postaje sve češći fenomen. U počecima robne ekonomije, sila (ili prijetnja silom) mora biti korištena od strane onih koji posjeduju bogatstvo i moć da garantuju prava trgovaca bez kojih se robna proizvodnja ne bi mogla nastaviti. Na primjer, kako se robna razmjena razvija, garancija sigurnosti trgovine na tržištu je pala na pojedinačne feudalne gospodare da to omoguće na svojoj zemlji.

Na velikim međunarodnim trgovačkim sajamovima koji su se počeli održavati u Zapadnoj Evropi od 12. do 15. vijeka, lokalni vladari su ponudili trgovcima siguran prolaz na sajam, i sa sajma. Proklamacija vladara Šampanje, regije u današnjoj Francuskoj, donesena 1349. godine se odnosi na sajam: „Trgovačke družine i pojedinačni trgovci...će sigurno doći, zadržavati se i otići, njihova roba i njihovi čuvari će imati zaštitu na sajmu, na koji ih mi primamo zajedno sa njihovom robom i dobrima, bez opasnosti oduzimanja, hapšenja, smetnji od drugih...”

Ali u društvu u kojem robna razmjena ima bitnu ulogu, i postaje sve više opšta, upotreba sile u garanciji sigurnosti razmjene ne može biti određena nijednim od učesnika razmjene.

Ako bi jedan određeni kapitalist bio u isto vrijeme i trgovac i garant sigurnosti svog trgovačkog partnera, prijetnja upotrebe sile bi poremetila odnos između strana u procesu razmjene roba – jednakost bi bila narušena. Ako bi oba kapitalista iskoristila silu kao garanciju razmjene, kao u pretkapitalističko vrijeme, onda razmjena više ne bi bila zasnovana na razmjenskoj vrijednosti roba, već na relativnoj borbenoj snazi različitih kapitalista. Jasno, da bi robna razmjena normalno funkcionisala sila ne može, bar u teoriji, biti dozvoljena.

Kao rezultat, moć koja garantuje sigurnost za kapitaliste uključene u robnu razmjenu mora biti javna vlast, nezavisna od pojedinačnih kapitalista, ali ipak u službi cijele kapitalističke klase. Ovo je uloga buržoaske države i njena funkcija je da brani sistem robne razmjene. Potreban je skup pravila koji bi garantovao nezavisnost države od pojedinačnih kapitalista ili grupe kapitalista, i koji bi garantovao lojalnost države cijelom kapitalističkom sistemu - i ova prava se zovu ustavnim pravima.

Na ovu ustavnost je Lenjin mislio u „Državi i revoluciji“. Mislio je na ustavnu državu kao "demokratsku republiku". On kaže: „Svemoć ‚bogatstva‘ sigurnija je u demokratskoj republici zato što ona ne zavisi od rđave političke ljuštore kapitalizma. Demokratska republika je najbolja moguća politička ljuštura kapitalizma, i zato kapital, zavladaвши tom najboljom ljušturom, zasniva svoju vlast tako solidno, tako sigurno, da nikakva smjena ličnosti, ni ustanova, ni partija buržoasko-demokratske republike ne potresa tu vlast.“

Ono što Lenjin ovdje objašnjava je da demokratska republika, ili ustavna država ugrađuje kapitalizam u temelj države - baš u pravila po kojima funkcioniše. To je zbog toga što se, kako je gore objašnjeno, zasniva na robnoj razmjeni i jednakim individualnim zakonskim pravima. Kada se ovo uspostavi, političke partije, ljudi i ustanove se mogu mijenjati ali će biti